

[Aksel Larsen.]

regeringen så valgte alligevel stort set at stå fast på den forligsskitse, den havde tilbudt venstre og de konservative, herunder holdt fast ved, at den ville droppe en del, om ikke store, så dog væsentlige forslag om visse ændringer, hvad skatte- og lovgivningen angår, nemlig visse problemer om særlig indkomstskat, afskrivninger og annonceskat og den slags.

Den højtærede statsminister valgte, og det kan ikke forbavse, sin afhopperløsning og skaffede sig derved et flertal, som er i hvert fald lige så stort som det, man havde etableret ved hjælp af Grønlandsministeren; om det er lige så solidt og lige så smertefrit, vil jeg så have lov at sætte et spørgsmålstegn ved. Jeg kan ikke andet end ønske den højtærede statsminister til lykke med det ærede medlem hr. Westerby. Slid ham med helsen! Og jeg vil have lov til at sige til den socialdemokratiske gruppe jævnt og bramfrit: han bliver jer en ubehagelig og dyr dreng.

Det er for mig ubegribeligt, at mindretalsregeringen ikke har udnyttet, ikke har formået at udnytte, ikke har villet udnytte sin i virkeligheden uhyre gunstige strategiske politiske situation, for hvad er forholdet? Forholdet er det, at på en række områder er regeringens politik — og jeg tænker ikke mindst på udenrigspolitik og militærpolitik — i temmelig stor og kedelig overensstemmelse med venstres og de konservatives synspunkter. På andre områder — hvis man skal tro regeringens partiprogram, som dog i hvert fald gælder, indtil den socialdemokratiske partikongres er sluttet i juni måned, og jeg håber, det kommer til at gælde meget længere, og hvis man skal regne med den stemning, som man ved faktisk er fremherskende i den socialdemokratiske folketingsgruppe, og hvis man skal regne med de socialdemokratiske vælgeres mening — har regeringen, hvad indenrigspolitikken angår, på mangfoldige områder en politik, som ganske vist vil kollideres med venstres og de konservatives officielle politik, men som udmærket kunne gennemføres og få flertal her i salen, hvis regeringen ikke ensidigt indstillede sig på statsministerens linje om, at et flertal bør man kun søge sammen med venstre og de konservative, subsidiært med de radikale og de ærede

medlemmer hr. Westerby og hr. Diderichsen, og at man ikke bør søge det etableret på anden måde.

Ja, jeg synes, at situationen er sådan, at en mindretalsregering naturligvis kan og må indrette sig på at skaffe sig sit flertal om fornødent fra sag til sag dér, hvor et flertal kan hentes, og jeg tror, regeringen havde kunnet klare sig langt, langt bedre siden oktober, hvis den havde gjort dette. Det har den ikke gjort, så vidt jeg kan se af en eneste grund: at den højtærede statsminister ikke vil; og det lader altså til, at uanset om der er andre i hans parti, der vil, så skal hans vilje være gældende. Det er til skade for landet, det er til skade for befolkningen, og som bl. a. galluptallene viser, er det jo alt andet end gavnligt for socialdemokratiet. Jeg skal ikke nærmere begrunde denne opfattelse; jeg synes, at det, der i øvrigt behøver at siges herom, har Hans Rasmussen sagt i den del af sin Helsingørtale, som Aktuelt ikke vovede at referere.

Når dette er sagt, bør der vel også siges noget om den forløbne tids arbejde og resultater. Udenrigspolitikken har folketingsbeskæftiget sig hjertelig lidt med. Det er her sagt af det ærede medlem hr. Poul Møller, at årsagerne til, at der er så megen strid i denne verden, at det i mange henseender går så dårligt, er, at der er modsætninger og modvilje imellem folkene, og han har lagt mærke til, at dette i særlig grad giver sig udslag i en efter hans mening yderst ubehagelig og uberettiget antiamerikanisme. Efter min mening tager det ærede medlem hr. Poul Møller fejl. Det er ikke modsætningerne mellem folkene.

Nu har der her været talt om klassikerne; jeg tror, man henviste til Johs. V. Jensen. Jeg kan henvise det ærede medlem hr. Poul Møller til Erich Maria Remarque og hans „Intet nyt fra vestfronten“, hvor han lader tyske soldater i skyttegravene diskutere, hvad årsagen er til, at man er kommet i krig, og hvor de dog når til det resultat, at det er noget vrøvl at sige, at der er konflikt mellem folkene og landene, for de soldater har ikke noget imod franskmændene, og det er umuligt, at en mark i Tyskland kan fornærme en mark i Frankrig. Nej, det er ikke modsætning eller modvilje mellem folkene, det er staternes magt-